

Der er endvidere behov for en forbedring af forholdene for tvangsindlagte og tvangstilbageholdte unge, således at det sikres, at Børnekonventionen ikke overtrædes. Efter flertallets opfattelse er der imidlertid også mere generelt behov for en forbedring af indsatsen på det børne- og ungdomspsykiatriske område.

Flertallet har i den forbindelse noteret sig regeringens aftale af 4. april 1997 med de kommunale parter om den fortsatte udbygning af tilbudene til sindslidende, hvorefter der vil ske en markant styrkelse af de børne- og ungdomspsykiatriske behandlingstilbud i de kommende år. Denne styrkede indsats vil også indebære øget kvalitet i behandlingstilbudene til gruppen af psykisk syge børn og unge, der har behov for at blive indlagt, eventuelt ved tvang.

Det fremgår bl.a. af aftalen, at der ved udgangen af år 2005 skal være etableret ungdomspsykiatriske funktioner i alle amter. I amter med et stort befolkningsunderlag kan der etableres et ungdomspsykiatrisk afsnit med lukket eller skærmet afsnit.

Flertallet har hæftet sig ved, at der mellem aftaleparterne er enighed om, at psykisk syge børn og unge skal undersøges og behandles på børne- og ungdomspsykiatriske afdelinger. Antallet af børn og unge, der indlægges på voksenpsykiatrisk afdeling med psykiatrisk hoveddiagnose, skal derfor gennem udbygning af børne- og ungdomspsykiatrien reduceres væsentligt inden år 2000.

Flertallet lægger vægt på, at gennemførelsen af aftalen nøje følges, således at der eventuelt kan tages nye initiativer, hvis den hidtidige indsats viser sig utilstrækkelig til at nå de opstillede mål, herunder på det børne- og ungdomspsykiatriske område.

Flertallet lægger i øvrigt vægt på, at regeringen søger at indgå en ny psykiatraftale med amterne, Københavns og Frederiksberg Kommuner i god tid, inden den nuværende aftale udløber ved udgangen af 1999. Flertallet har med tilfredshed noteret sig, at der i den gældende aftale er enighed om, at det er målsætningen, at alle patienter skal have tilbud om enestue.

Det er vigtigt, at patienter, der udskrives, ikke efter udskrivningen lades i stikken. Flertallet er derfor enig i forslaget om, at der ydes en særlig støtte i form af udskrivningsaftaler og koordinationsplaner til patienter, som ellers risikerer at

falde ud af behandlingssystemet, uden at nogen lægger mærke til det, før det er for sent.

Flertallet lægger i den forbindelse vægt på, at ordningen indebærer en række myndighedsforpligtelser. Ordningen indebærer således en pligt for overlægen til at sørge for, at udskrivningsaftalen indgås, eller koordinationsplanen opstilles. Formålet med aftalen/planen er bl.a. at få præciseret, hvem der har pligten til at følge patienten efter udskrivningen.

Flertallet lægger endvidere vægt på, at de relevante myndigheder m.v., herunder på det behandlingsmæssige og sociale område, positivt medvirker til aftalernes og planernes gennemførelse, herunder ved at stille de tilbud m.v. til rådighed, som de har tilsluttet sig som en del af aftalen/planen.

Flertallet lægger også vægt på, at kredsen af myndigheder m.v., som kan modtage oplysninger, der er nødvendige i forbindelse med indgåelse af og tilsyn med overholdelse af en udskrivningsaftale/koordinationsplan, nærmere angives i en vejledning i tilknytning til loven.

Flertallet lægger endelig vægt på, at der i forhold til den udskrevne er tale om tilbud, som ikke vil kunne gennemtvinges over for den pågældende.

Allerede den gældende psykiatrilov indeholder bestemmelser om behandlingsplaner, der har til formål at sikre, at patientens ønsker inddrages ved tilrettelæggelsen af behandlingen, således at patienten har medindflydelse på den behandling, der iværksættes.

I forlængelse heraf lægger flertallet vægt på, at det sikres, at patienter, der måtte have et ønske om på forhånd at tilkendegive, hvilke indgreb der findes mindst krænkende og mindst indgribende i personlighedsintegriteten, får mulighed herfor. En sådan forhåndstilkendegivelse skal kunne afgives ved indlæggelsen, under indlæggelsen og i forbindelse med udskrivningen.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at patientens ønsker til behandlingen skal noteres i journalen, og at overlægen skal inddrage patientens tilkendegivelser som vejledende i forbindelse med tilrettelæggelsen af behandlingen, også i tilfælde, hvor anvendelse af tvang kommer på tale.

Flertallet er enig i, at sådanne tilkendegivelser ikke kan være bindende for den behandlingsansvarlige overlæge. Flertallet forudsætter imidlertid samtidig, at patientens tilkendegivelser tages